

284/2008 ΜΠΡ ΠΑΤΡ

Πρόεδρος: Λ. Μπόμπολης
Δικηγόροι: Μ. Μυλωνάς, Χ. Καποτάς

[...] Επειδή από τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου, που περιλαμβάνει τα άρθρα 46-53 του Ν 2121/1993 "περί πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων", όπως ισχύει αυτός μετά το Ν 3057/2002, που εκδόθηκε προς εναρμόνιση με την Οδηγία 2001/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001" για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας και άλλες διατάξεις", προκύπτει ότι, τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που αναγνωρίζονται από το Ν 2121/1993 και παρέχουν στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του νόμου αυτού, αποσκοπούν στην ανατροπή χρήσεως της ερμηνείας ή της εκτελέσεως πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί, με τη σύμβαση δε, που με ποινή ακυρότητας καταρτίζονται εγγράφως (άρθρο 14 του ως άνω νόμου), ανάμεσα στον ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και του παραγωγού του υλικού φορέα εικόνας ή ήχου και εικόνας-παρέχεται από τον πρώτο στο δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτελέσεως, την αναπαραγωγή και εκμετάλλευσή της. Τα δικαιώματα αυτά προστατεύονται από ένα πλέγμα από προληπτικά μέτρα και κυρώσεις (αντικ. στο άρθρο 65) που έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα έχουν εφαρμογή [βλ. ΕφΑθ 1388/2000 ΕλλΔνη 41,408]. Επομένως, με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. Ν 2121/1993 προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, ήτοι τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές) που σχετίζονται με την πνευματική δημιουργία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας.

Σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του Ν 2121/1993, προστατεύονται τρεις κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, α) οι ερμηνευτές η εκτελεστές καλλιτέχνες, β) οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας (φωνογραφημάτων, κινηματογραφικών ταινιών κ.λπ.), γ) οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διαφόρων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ. 1 του ανωτέρω νόμου, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, ενώ παραγωγοί υλικού φορέα εικόνας και ήχου είναι κατά το άρθρο 47 παρ. 2, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο, με πρωτοβουλία ή ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων ή εικόνων [βλ. ΜΠρΑθ 2241/2006 ΧρΙΔ 2006,653].

Το άρθρο 46 παρ. 2 προσδιορίζει τις περιπτώσεις που οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν το δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις της ερμηνείας ή της εκτελέσεώς τους, ειδικότερα, α) την εγγραφή της ζωντανής ερμηνείας ή εκτελέσεως τους σε υλικό φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, β) την άμεση ή έμμεση αναπαραγωγή της εγγραφής της ερμηνείας ή εκτελέσεώς τους καθώς και τη θέση σε κυκλοφορία με μεταβίβαση της κυριότητας, με εκμίσθωση ή με δημόσιο δανεισμό του υλικού φορέα με την εγγραφή. Το ως άνω περιουσιακό δικαίωμα έχει χαρακτήρα απόλυτο, δηλαδή στρέφεται κατά παντός που θα επιχειρούσε την εγγραφή ή τη θέση σε κυκλοφορία και εξασφαλίζει ότι η εκμετάλλευση των ερμηνειών και των εκτελέσεων δεν θα γίνει παρά εντός των ορίων που ο ενδιαφερόμενος ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης έχει επιτρέψει, σε μερικές, όμως, περιπτώσεις το δικαίωμα αυτό (ενοχική αξίωση "εύλογης αμοιβής"), γίνεται σχετικό [βλ.

Γ. Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 2002, σ. 379 επ., Δ. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία & Συγγενικά Δικαιώματα, 2000, αρ. 169 επ., σ. 189 επ., αρ. 71, 73, σ. 88, 91, Μ.-Θ. Μαρίνου, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, ΕΛΛΔνη 35,1441,1445]. Η δε διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 Ν 2121/1993 ορίζει ότι: "Όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο". Εξάλλου, η παρ. 3α του ίδιου άρθρου ορίζει ότι "οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων".

Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, μεταξύ των άλλων, ότι δικαιούχοι εύλογης αμοιβής από παρουσίαση στο κοινό (δημόσια εκτέλεση) ή ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με κάθε τρόπο οποιουδήποτε οπτικοακουστικού μέσου (υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) είναι οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες καθώς και οι παραγωγοί τέτοιου μέσου. Η αμοιβή αυτή, η οποία είναι ενιαία, δηλαδή πληρώνεται μια φορά από τον χρήστη και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων, καταβάλλεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Κριτήρια βάσει των οποίων ο Δικαστής μπορεί να προσδιορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής είναι ιδίως, α) ο βαθμός συμβολής της χρήσεως των υλικών φορέων επί των οποίων έχει εγγραφεί η ερμηνεία ή εκτέλεση στα έσοδα από τη δημόσια εκτέλεση ενός πνευματικού έργου, ήτοι η συμβολή της μετάδοσης του μουσικού ρεπερτορίου στην ευρύτερη έννοια της "ακροαματικότητας" καθώς και η δαπάνη στην οποία ο (φερόμενος ως οφειλέτης) θα έπρεπε να υποβληθεί εάν αντί της χρήσεως των φωνογραφημάτων, ανέθετε σε ορχήστρες να ερμηνεύσουν ζωντανά τα έργα τους (βλ. ΠΠρΑθ 647/2006 ΔιΜΕΕ 2006,68). Παράλληλα, θα πρέπει ο υλικός φορέας ήχου που χρησιμοποιείται να είναι απαραίτητος ή χρήσιμος για την επιχείρησή του, ήτοι δεν μπορεί να εφαρμοστεί το ανωτέρω κριτήριο στην περίπτωση ηχητικής εγκατάστασης, η οποία και χρησιμοποιείται για ιδίαν ενημέρωση και ψυχαγωγία (βλ. ΜΠρΠειρ 1340/2006 ΔιΜΕΕ 2006,391), β) οι επιπτώσεις που έχει η μετάδοση εγγεγραμμένων υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας στην απασχόληση των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, π.χ. πτώση των πωλήσεων δίσκων λόγω συχνής μεταδόσεως των μουσικών έργων (βλ. Καλλινίκου, Τα θεμελιώδη θέματα του Ν 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα, 1994, αρ. 234, σ. 158, της ίδιας, ό.π., αρ. 179, σ. 199, ΜΠρΑθ 919/2000 αδημ.).

Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη (άρθρο 3 παρ. 2) καθίσταται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης, ή παρουσίας είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή

άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του "κοινού" -καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας- και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο "κοινό" με την ως άνω έννοια [βλ. ΑΠ 907/2003 ΕλλΔνη 44,1481]. Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε "αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους "δημόσιας εκτελέσεως" κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ. 2 Ν 2121/1993. Η έννοια δε της "προσιτότητας" συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνία μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών.

Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν 2121/1993, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία [βλ. ΑΠ 820/2003 ΠοινΔικ 2003,1070], αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς όταν, ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραία), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντός του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή, συνιστά πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό τα ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλα αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόραση εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά μέσω κεντρικής κεραία που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής.

Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 Ν 2121/1993, σε συνδυασμό με την προαναφερθείσα διάταξη 49 παρ. 1 του ίδιου νόμου, προκύπτει και ότι: α) Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως έχουν ως αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση ή την προστασία ή τη διαχείριση και την προστασία του περιουσιακού δικαιώματος των δικαιούχων που εκπροσωπούν, β) μέλη ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισεως είναι οι δημιουργοί-φυσικά πρόσωπα, οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες-φυσικά πρόσωπα, οι παραγωγοί με τη μορφή συνήθως νομικού προσώπου, γ) οι οργανισμοί αυτοί έχουν τη δυνατότητα να διαχειρίζονται εξουσία από το περιουσιακό δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, μεταξύ των οποίων κατάρτιση συμβάσεων είτε με πνευματικούς δημιουργούς ή ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς υλικών φορέων είτε με χρήστες. Παράλληλα, οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση ή προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή των απορρευουσών εξ αυτού εξουσιών. Η ανάθεση μπορεί να γίνει ή με μεταβίβαση του

αντιστοίχου δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας ή με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας (βλ. ΠΠρΑθ 815/2006 ΔιΜΕΕ 2006,395).

Στο άρθρο 55 παρ. 1 του Ν 2121/1993 απαριθμείται μια σειρά πράξεων που μπορούν να ενεργούν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως. Οι πράξεις αυτές μπορούν να καταταγούν σε πράξεις διαχείρισεως (κατάρτιση συμβάσεων, είσπραξη αμοιβών), σε πράξεις προστασίας (κυρίως με δικαστικές ενέργειες κάθε είδους) και σε παρεπόμενες πράξεις, όπως η συλλογή πληροφοριών αναγκαίων για την κατανομή, οι έλεγχοι κ.λπ. (βλ. Κουμάντο, ό.π., σ. 361). Ειδικότερα εκτός των άλλων, οι οργανισμοί έχουν την αρμοδιότητα να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμεταλλεύσεως των έργων καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, να εισπράττουν ποσοστιαία αμοιβή με βάση το άρθρο 32 παρ. 1 Ν 2121/1993 (κριτήριο για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής είναι τα ακαθάριστα έσοδα ή τα έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθάριστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου), να εισπράττουν την αμοιβή αυτή και να κατανέμουν μεταξύ των δικαιούχων τα εισπραττόμενα ποσά, να προβαίνουν σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων και ιδίως να υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, να εγείρουν αγωγές ή να ασκούν ένδικα μέσα (βλ. Καλλινίκου, ό.π., αρ. 206, σ. 231). Σύμφωνα εξάλλου με την παρ. 2 του ανωτέρω άρθρου, τεκμαίρεται ότι οι ανωτέρω οργανισμοί έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία και δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι αντίστοιχες εξουσίες ή καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα (βλ. ΠΠρΑθ 815/2006 ΧρΙΔ 2006,467).

Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 3 Ν 2121/1993, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως καταρτίζουν κατάλογο για τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος πρέπει να γνωστοποιείται προς το κοινό με δημοσίευση σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι οικονομική (βλ. Καλλινίκου, ό.π., αρ. 204, σ. 229). Κατά την ίδια διάταξη, οι πιο πάνω οργανισμοί οφείλουν κατά την κατάσχεση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. Η καταχρηστική άσκηση της δεσπόζουσας θέσεως ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισεως ως προς τον προσδιορισμό της αμοιβής για τη χρήση των έργων του ρεπερτορίου του υπόκειται στις διατάξεις του άρθρου 2 του Ν 703/1977 "περί ελέγχου μονοπωλίων και ολιγοπωλίων και προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού" και στη διάταξη του άρθρου 82 (πρώην 86) της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι απαγορεύεται η καταχρηστική εκμετάλλευση της μονοπωλιακής ή και μόνον της δεσπόζουσας θέσεως με την επιβολή τιμών μη εύλογων (βλ. Κουμάντο, ό.π., σ. 363, Καλλινίκου, ό.π., αρ. 208, σ. 236).

Τέλος, η διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 του ίδιου νόμου δημιουργεί την υποχρέωση στους χρήστες ("οφείλουν"), προκειμένου οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους για ανάλογη (με τη χρήση) διανομή των αμοιβών που εισπράττουν στους δικαιούχους, να παραδίδουν σ' αυτούς (οργανισμούς), χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων, των οποίων αντίτυπα παράγουν ή πωλούν ή εκμισθώνουν ή δανείζουν καθώς και των έργων που εκτελούν δημόσια με μνεία του ακριβούς αριθμού των αντιτύπων που παρήχθησαν ή διατέθηκαν καθώς και της συχνότητας των δημόσιων εκτελέσεων (βλ. Κουμάντο, ό.π., σ. 371). Κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2α Ν 2121/1993, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισεως ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, και μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξώδικως, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της εξουσίας είτε στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα, νομιμοποιούνται δε στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων του δημιουργού που

έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα.

Ο νομοθέτης έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολία των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως να προστατεύουν δικαστικώς ή εξωδίκως τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών, τους διευκόλυνε, μεταξύ των άλλων, ως προς την απόδειξη της νομιμοποίησής τους τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Αν ήταν, στο θέμα αυτό να εφαρμοσθούν οι γενικοί κανόνες, η λειτουργία των ανωτέρω οργανισμών θα ήταν αδύνατη, αφού για το σύνολο των έργων που διαχειρίζονται ή προστατεύουν θα έπρεπε να προσκομίζουν, στον αντισυμβαλλόμενο ή στο δικαστήριο, σειρές νομιμοποιητικών εγγράφων. Αντ' αυτού, ο νόμος δημιουργεί ένα τεκμήριο: τεκμαίρεται ότι οι εν λόγω οργανισμοί νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικώς για όλους τους δημιουργούς και για όλα τα έργα για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτήν την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και, όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη κατά τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη (βλ. Κουμάντο, ό.π., σ. 367).

Επειδή στην προκειμένη περίπτωση με την υπό κρίση αγωγή τους, κατ' εκτίμηση του συνόλου του περιεχομένου της, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι έχουν συσταθεί νόμιμα ως οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας, συνακόλουθα δε τους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, ήτοι τους μουσικούς, τραγουδιστές και τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας αντίστοιχα και όπως ορισμένα μέλη τους αναφέρονται ενδεικτικώς στην αίτηση αυτή, η διαχείριση και προστασία των περιουσιακών συγγενικών τους δικαιωμάτων, μεταξύ δε αυτών των δικαιωμάτων περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες της εύλογης αμοιβής (όπως αυτή διαμορφώνεται και καθορίζεται από το νόμο) στη συνέχεια δε η διανομή της στους δικαιούχους (μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς).

Περαιτέρω, ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως των ως άνω τριών κατηγοριών έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως, τους οποίους απαριθμούν ενδεικτικώς, συμβάσεις αμοιβαιότητας βάσει των οποίων νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή ή άλλως νομιμοποιούνται στις ως άνω πράξεις βάσει της διεθνούς συμβάσεως της Ρώμης της 26.10.1961, που κυρώθηκε στην Ελλάδα με το Ν 2054/1992 και αποτελεί εσωτερικό δίκαιο, ενώ συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν -σε καθορισμένο χρόνο- στο κοινό μέσω της δημοσιεύσεώς του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, προσκάλεσαν δε την κατηγορία χρηστών υλικών φορέων ήχου, οι οποίοι με δημόσια εκτέλεση αυτών των υλικών φορέων στα καταστήματά τους εκμεταλλεύονται στο εγγεγραμμένο σε αυτούς μουσικό ρεπερτόριο (π.χ. εστιατόρια, καφετέριες, καφενεία) σε διαπραγματεύσεις τόσο για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής από τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου όσο και για τον τρόπο νόμιμης καταβολής και είσπραξής της.

Ότι ο εναγόμενος, ο οποίος ως χρήστης διατηρεί επιχείρηση [κοσμικό κέντρο εστιατόριο διοργάνωσης γάμων και λοιπών συνεοσιάσεων] στην (σε κατάσταση εμβαδού που εντάσσεται στην ευρύτερη κατηγορία επιχειρήσεων συνολικής επιφανείας μέτρων τετραγωνικών 501-700) και χρησιμοποιεί [με τρόπο απολύτως απαραίτητο για την προσέλκυση και επαύξηση της πελατείας του] τους υλικούς φορείς με ελληνικό μουσικό ρεπερτόριο σε καθημερινή βάση κατά τις ώρες λειτουργίας τους, προσκλήθηκε και αυτός σε διαπραγμάτευση για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής, πλην όμως αρνήθηκε να συμπράξει στον καθορισμό και την πληρωμή της, μολονότι η παρά το νόμο χρήση της μουσικής των μελών που εκπροσωπούν είναι απαραίτητη για την προσέλκυση της

πελατείας του και πορίζεται όφελος από αυτήν (αυξάνοντας τα έσοδά του). Ότι κατά τα έτη 2001, 2002, 2003 και 2004 ο εναγόμενος (από 20:00 μ.μ. έως 02:30 της επόμενης ημέρας) χρησιμοποίησε υλικούς φορείς ήχου και εκμεταλλεύθηκε ελληνικό μουσικό ρεπερτόριο των μελών τους, με τα αναφερόμενα δειγματοληπτικά στην ίδια αίτηση μουσικά έργα, χωρίς να τους καταβάλει την εύλογη αμοιβή.

Επειδή η εύλογη αμοιβή τους (και για τις τρεις κατηγορίες) -βάσει του προταθέντος αμοιολογίου τους σε σχέση με την επιφάνεια του καταστήματος του εναγομένου κατά τη διάρκεια λειτουργίας του (8-12 μήνες ανά έτος-κλειστός και εξωτερικός υπαίθριος χώρος)- ανέρχεται στο ποσό των 7.100 ευρώ ετησίως πλέον ΦΠΑ 18% ανά έτος, ήτοι στο ποσόν των 8.378 ευρώ ετησίως [όπως οι ενάγουσες περιόρισαν εν μέρει το αρχικώς καταψηφιστικό αγωγικό τους αίτημα παραδεκτά με τις εγγράφως κατατεθείσες προτάσεις τους και με αντίστοιχη δήλωση του πληρεξουσίου τους δικηγόρου, η οποία και εμπεριέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου] το οποίο ο τελευταίος τους οφείλει και με βάση το ιστορικό αυτό ζητούν [I] Να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τη χρήση των υλικών φορέων ήχου που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος, μεταδίδοντας μουσικά έργα σε δημόσια εκτέλεση στην ανωτέρω επιχείρησή του και σε καθημερινή βάση για τα έτη 2001, 2002, 2003 και 2004 στο ποσό των 7.100 ευρώ πλέον ΦΠΑ 18% ανά έτος και συνολικά 8.378 ευρώ ετησίως, [II] να καθορισθεί η εύλογη αμοιβή κατά τα αναφερόμενα στην αίτηση ποσοστά ανά κατηγορία εκπροσωπούμενη από αυτούς (δηλαδή 25%, 25% και 50% της εύλογης αμοιβής αντίστοιχα για κάθε κατηγορία που εκπροσωπείται από τους αιτούντες, ήτοι για τους μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς αντίστοιχα), [III] να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τους καταβάλει για την παραπάνω αιτία το συνολικό ποσό των 33.512 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο ανωτέρω χρονικό πλαίσιο των τεσσάρων ετών (2001, 2002, 2003 και 2004), ήτοι από 8.378 ευρώ για καθένα από τα παραπάνω έτη [IV] κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η εκδοθεισόμενη απόφαση, [V] να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τους προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα ανωτέρω έτη και να συνεχίζει ανά μήνα λειτουργίας να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί, προκειμένου να δύνανται [οι ενάγοντες] να προβούν στη διανομή των ανωτέρω αιτουμένων δια της κρινομένης αγωγής αμοιβών στους δικαιούχους αυτών και [VI] να καταδικασθεί ο εναγόμενος στη δικαστική τους δαπάνη, η οποία καλύπτει έξοδα συντάξεως και κοινοποιήσεως εξώδικων, αιτήσεων, αμοιβών εισπρακτόρων για την κοινοποίηση των σχετικών εγγράφων κ.λπ. συνολικού ποσού οκτακοσίων [800] ευρώ.

Στην προκειμένη περίπτωση, με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή παραδεκτά και αρμόδια εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου προκειμένου να εκδικαστεί κατά την τακτική διαδικασία (άρθρα 1 στοιχ. α, 2, 3 παρ. 1, 9 εδ. α`, β`, 10, 11 αρ. 1, 12 παρ. 1, 13, 14 παρ. 2, 18 παρ. 1, 215 επ. ΚΠολΔ και 321 ΑΚ), όπως παραδεκτά σύμφωνα με τα ανωτέρω εκτιθέμενα περιορίστηκε εν μέρει το αρχικό της καταψηφιστικό αίτημα. Οι ενάγοντες σύμφωνα με τα ανωτέρω διαλαμβανόμενα και δη στη μείζονα σκέψη της παρούσας, νομιμοποιούνται ενεργητικά στην άσκηση της κρινομένης αγωγής, η οποία τυγχάνει επαρκώς ορισμένη [απορριπτομένων στο σημείο αυτό και των περί του αντιθέτου ισχυρισμών του εναγομένου, όπως αυτοί εμπεριέχονται στις εγγράφως κατατεθείσες προτάσεις των], περιέχουσα όλα τα στοιχεία για την κατά νόμο θεμελίωση της (άρθρο 216 ΚΠολΔ) και στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 46, 47, 49, 54, 55, 56, 58, 67 του Ν 2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7, 12 του Ν 2054/1992, 68, 176, 189, 191 παρ. 1, 218, 907 και 908 παρ. 1 ΚΠολΔ. Πρέπει επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα δεδομένου ότι καταβλήθηκε το προσήκον για το αντικείμενο της νόμιμο τέλος δικαστικού ενσήμου, πλην του αιτήματος περί καταβολής δικαστικής δαπάνης κατά το μέρος που περιλαμβάνονται σε αυτήν έξοδα σύνταξης και κοινοποίησης εξώδικων, αμοιβές εισπρακτόρων για την κοινοποίηση εγγράφων, που δεν προκάλεσε η άσκηση της υπό κρίσιν αγωγής.

Επειδή από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, οι οποίοι νομότυπα εξετάστηκαν στο ακροατήριο και των εγγράφων, τα οποία επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδοχοι, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες τυγχάνουν αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, με αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν δε συσταθεί α) ο πρώτος από τους Έλληνες μουσικούς (που αναφέρονται στην αγωγή) με την νομική μορφή του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων Μουσικών και τον διακριτικό τίτλο ".....", β) ο δεύτερος από τους Έλληνες τραγουδιστές (που αναφέρονται στην αίτηση) με τη νομική μορφή του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού και τον διακριτικό τίτλο ".....", γ) η τρίτη από τις εταιρίες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, δίσκων, κασετών, ψηφιακών δίσκων (cd), βιντεοκλιπς-οπτικοποιημένων μουσικών έργων που έχουν εγγραφεί επί υλικών φορέων (που αναφέρονται ενδεικτικώς στην αίτηση) με τη νομική μορφή της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας και τον διακριτικό τίτλο ".....", λειτουργούν δε νόμιμα με σχετική απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού (ο πρώτος με την υπ` αριθμ. πρωτ. 11083/5.12.1997 απόφαση, ο δεύτερος με την υπ` αριθμ. πρωτ. 11089/5.12.1997 και η τρίτη με την υπ` αριθμ. πρωτ. 9228/22.2.1995 απόφαση, οι οποίες και έχουν δημοσιευτεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και δη στο Φύλλο υπ` αριθ. 1164/30.12.1997 Τεύχος Δεύτερο).

Μεταξύ των αρμοδιοτήτων που έχουν οι οργανισμοί αυτοί, περιλαμβάνονται, κατ` άρθρο 49 του Ν 2121/1993 και η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες της εύλογης αμοιβής (όπως αυτή διαμορφώνεται και καθορίζεται από το νόμο), η οποία καταβάλλεται υποχρεωτικά μόνο σ` αυτούς (αιτούντες), αλλά και η προβολή των σχετικών αξιώσεων για την καταβολή της αμοιβής αυτής. Εξάλλου, η ως άνω διάταξη του άρθρου 49 προβλέπει και επιβάλλει ενιαίο καθορισμό της εύλογης αμοιβής για όλα τα εμπλεκόμενα μέρη και πληρωμή αυτής μία μόνο φορά από τους χρήστες, καθένας δε από τους αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων μπορεί, κατ` αναλογική εφαρμογή του άρθρου 788 παρ. 2 ΑΚ, χωρίς τη σύμπραξη ή τη συναίνεση των άλλων συνδικαιούχων συγκοινωνιών, να ζητήσει τον καθορισμό της ενιαίας παροχής των χρηστών προς όλους τους δικαιούχους. Για το λόγο αυτό συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο ως προς τη χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα, το οποίο σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 3 Ν 2121/1993, γνωστοποίησαν στο ευρύτερο κοινό μετά των σχετικών δημοσιεύσεων του σε πανελληνίας κυκλοφορίας εφημερίδες και δη στις εφημερίδες "....." στις 2.5.2003, "....." στις 6.5.2003 και "....." στις 2.5.2003.

Σύμφωνα μετά παραπάνω, οι ενάγοντες ως προς τη χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε χώρους προσελεύσεως κοινού και ειδικότερα σε επιχειρήσεις που η μουσική είναι απαραίτητη (π.χ. ντίσκο, κλαμπ, μπαρ, χώροι διοργάνωσης συνεστιάσεων κ.λπ.) καθόρισαν λαμβάνοντας κυρίως υπόψη το βαθμό συμβολής των δικαιούχων στα έσοδά τους- την ποσοστιαία αμοιβή τους σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ` έτος [και με κριτήριο αξιολόγησης τη συνολική επιφάνεια του καταστήματος, του οποίου ο ιδιοκτήτης υπέχει ευθύνη καταβολής ευλόγου αμοιβής, σε συνδυασμό με τη διάρκεια λειτουργίας της αντίστοιχης επιχείρησης καθόλο το χρόνο ή περιστασιακά κατά τους χειμερινούς ή καλοκαιρινούς μήνες] τα εξής: [1] για συνολική επιφάνεια της επιχείρησης έως μέτρα τετραγωνικά 100 και με διάρκεια λειτουργίας αυτής για συνολικό χρονικό διάστημα της τάξης των 8-12 μηνών (ήτοι, χειμώνας και καλοκαίρι) το ποσόν των 3.000 ευρώ, [2] για συνολική επιφάνεια της επιχείρησης έως μέτρα τετραγωνικά 101 έως 200 και με διάρκεια λειτουργίας αυτής για συνολικό χρονικό διάστημα της τάξης των 8-12 μηνών (ήτοι, χειμώνας και καλοκαίρι) το ποσόν των 4.200 ευρώ και [3] για συνολική επιφάνεια της επιχείρησης έως μέτρα τετραγωνικά 501 έως 700 και με διάρκεια λειτουργίας αυτής για συνολικό χρονικό διάστημα της τάξης των 8-12 μηνών (ήτοι, χειμώνας και καλοκαίρι) το ποσόν των 7.100 ευρώ.

Από τα ίδια αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκε ότι ο εναγόμενος διατηρεί και εκμεταλλεύεται στην στη συνοικία ".....", κατάστημα εστιατόριο-κοσμικό κέντρο, συνολικής επιφάνειας μέτρων τετραγωνικών 353 τ.μ. στεγασμένου χώρου, (ωφέλιμου 217,30 τ.μ.) και εξωτερικού χώρου 360,50 τ.μ., για ανάπτυξη διακοσίων περίπου καθισμάτων, ήτοι συνολική επιφάνεια άνω των 500 τετραγωνικών μέτρων, όπου σε καθημερινή βάση κατά τις ώρες από 20.00-24.00 - τις καθημερινές και 20.00-02.30 π.μ. τα Σαββατοκύριακα, αλλά και κατά τις μεσημβρινές ώρες, κυρίως τα Σαββατοκύριακα και εορτές κατά τα έτη 2001, 2002, 2003 και 2004, χρησιμοποίησε προς προσέλκυση πελατείας και αύξηση των εσόδων του, υλικούς φορείς ήχου με ελληνικά μουσικά έργα σε δημοσία εκτέλεση, ερμηνείας και εκτελέσεως, τους δικαιούχους των οποίων (μουσικούς, τραγουδιστές, παραγωγούς) αντιπροσωπεύουν οι ενάγοντες. Παράλληλα, η ανωτέρω επιχείρηση εντάσσεται στην κατηγορία εκείνων, των οποίων η μουσική είναι κατά μεν τις καθημερινές που η επιχείρηση λειτουργεί και ως εστιατόριο, χρήσιμη, κατά δε τα Σαββατοκύριακα ή εορτές που διοργανώνονται διάφορες εκδηλώσεις (τουλάχιστον τρεις φορές το μήνα κατά μέσο όρο), απολύτως λειτουργικά και αισθητικά απαραίτητη, δεδομένου ότι η προσφορά μουσικής στους πελάτες του καταστήματος του εναγομένου συνιστά πρωταρχικό και απαραίτητο στοιχείο προσελκύσεως αυτών, απορριπτόμενου του σχετικού ισχυρισμού του εναγομένου περί λειτουργίας της εν λόγω επιχείρησης ως εστιατορίου, στο οποίο δεν προβάλλονται στο ευρύτερο κοινό οπτικοακουστικά έργα. Εξάλλου ο εναγόμενος διαφημίζει το ανωτέρω κατάστημά του στον τοπικό τύπο και τουριστικό κατάλογο της ως κέντρο [όπως το τελευταίο αποδεικνύεται από τις προσκομιζόμενες μετ' επικλήσεως από την πλευρά των εναγόντων καταχωρήσεις στον επαγγελματικό οδηγό των ετών 2003 και 2004, όπου το κατάστημα του εναγομένου φέρεται διαφημιστικώς προβαλλόμενο στο ευρύτερο καταναλωτικό και αναγνωστικό κοινό ως "κοσμικό κέντρο" και όχι ως "εστιατόριο"].

Περαιτέρω δειγματοληπτικά μετέδωσε σε δημόσια εκτέλεση, κατά το ανωτέρω χρονικό διάστημα, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα μουσικά έργα, όπως αναφέρονται ειδικότερα στην κρινομένη αγωγή: 1) Κ. "Ιτιά-Ιτιά", 2) Ε.Θ., "Να σ' αγαπώ ιντα θελα", 3) Β.Κ. "Πάντα", 4) Γ.Π. "Σήμερα γάμος γίνεται", 5) Ε.Τ. "Το πρόβλημα μου είσαι εσύ", 6) Γ.Κ. "Επτά ποτήρια", 7) Ε.Α. "Τα κορμιά και τα μαχαίρια". Το παραπάνω αμοιβολόγιο οι ενάγοντες γνωστοποίησαν στο κοινό με την σύμφωνα με τα ανωτέρω δημοσίευσή του σε εφημερίδες ενώ, επιπλέον, οι ενάγοντες με την από 26.11.2004 εξώδικη δήλωσή τους [βλ. προσκομιζόμενη μετ' επικλήσεως από πλευράς εναγόντων υπ' αριθ. 3918/29.11.2004 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου, Ν.Β.] προσκάλεσαν τον εναγόμενο προς διαπραγμάτευση της εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευόμενων από αυτούς, που έπρεπε να καταβάλει από τη συνεχή μετάδοση των πιο πάνω μουσικών έργων στο κατάστημα του με τη χρήση υλικών φορέων ήχου [ενώ σύμφωνα και με την ένορκη κατάθεση της μάρτυρος απόδειξης [φέρουσα την ιδιότητα της Διευθύντριας του Γραφείου Δυτικής Ελλάδος των εναγόντων], ο εναγόμενος είχε και στο παρελθόν οχληθεί επανειλημμένως από τους ενάγοντες άνευ ουσιαστικού αποτελέσματος], πλην όμως αυτός αρνήθηκε να συμπράξει στον καθορισμό και την πληρωμή της ενιαίας και εύλογης αμοιβής, χωρίς μέχρι σήμερα να καταβάλει οποιαδήποτε αμοιβή στους ανωτέρω παραπάνω δικαιούχους.

Κατόπιν τούτων, λαμβάνοντας υπόψη ως κριτήρια α) τη συμβολή των δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών) στην προσέλκυση πελατείας στην επιχείρηση του εναγομένου από τη δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων τους και τη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων του, β) τη δαπάνη που θα αναλάμβανε ο εναγόμενος, αν αντί των υλικών φορέων ήχου με τις εγγεγραμμένες ερμηνείες των ως άνω δικαιούχων, χρησιμοποιούσε ζωντανή ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστές, γ) το χρόνο χρήσεως των υλικών φορέων ήχου που φέρουν εγγεγραμμένα τα μουσικά έργα των δικαιούχων που υπολογίζεται σε καθημερινή βάση κατά τις προαναφερόμενες ώρες λειτουργίας του κοσμικού κέντρου-εστιατορίου για τα έτη 2001-2004, επί 12 μήνες ανά έτος και δ) την επιφάνεια του καταστήματος (μεγαλύτερη των 501 τ.μ.), σε συνδυασμό με τα ετήσια ακαθάριστα έσοδα -της επιχείρησης, τα οποία

ανέρχονται τουλάχιστον στο ποσό των 73.440 ευρώ (ήτοι 3 εκδηλώσεις το μήνα X 12 μήνες X 170 άτομα κατά μέσο όρο σε κάθε εκδήλωση επί 12 ευρώ τουλάχιστον το κάθε άτομο). Το Δικαστήριο κρίνει ότι το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής και για τις τρεις κατηγορίες των δικαιούχων πρέπει να καθορισθεί στο ποσό των 7.100 ευρώ ανά έτος, μετά του αναλογούντος σε αυτό ποσοστού ΦΠΑ τάξης του 18%, ήτοι ποσόν 1.278 ευρώ και επομένως στο συνολικό ποσόν των [7.100+1.278=8.378 ευρώ] και συνολικά το ποσόν των 33.512 ευρώ για όλα τα έτη [8.378 ευρώ/έτος 4 έτη=33.512 ευρώ]. Το ποσό αυτό κατανέμεται κατά ποσοστό 50% στους μουσικούς και τραγουδιστές και κατά ποσοστό 50% στους παραγωγούς των υλικών φορέων (δισκογραφικές εταιρίες), που έχει εγγραφεί η καλλιτεχνική εισφορά. Το ποσοστό 50% που αντιστοιχεί στους μουσικούς και τραγουδιστές, σύμφωνα με απόφαση των οργάνων των οργανισμών τους και σύμφωνα με το νόμο (άρθρο 49 παρ. 3 του Ν 2121/1993) κατανέμεται κατά ποσοστό 25% στην κατηγορία των δικαιούχων του πρώτου ενάγοντος και κατά ποσοστό 25% στην κατηγορία του δεύτερου.

Ο ισχυρισμός του καθού ότι το κατάστημα του λειτουργεί αμιγώς ως εστιατόριο [και δη ως "φαγάδικο", όπως αποτυπώνεται ρητά στις εγγράφως κατατεθείσες προτάσεις του] και ότι πρέπει να εφαρμοσθεί το τιμολόγιο που οι ενάγοντες έχουν συμφωνήσει, δια του από 20.11.2002 ιδιωτικού συμφωνητικού, με την ".....", πρέπει ν' απορριφθεί, διότι όπως εκτίθεται και παραπάνω αποδείχθηκε ότι: [Α] το κατάστημα της επιχειρήσεως του εναγομένου και κατά τον λειτουργικό του άμεσο και κύριο σκοπό χρησιμοποιείται [πέραν πάσης αμφισβήτησης] εκτός από εστιατόριο και για τη διοργάνωση εκδηλώσεων (συνεστιάσεων, χορών, γαμήλιων δεξιώσεων κ.λπ.), δηλαδή και ως "ΚΕΝΤΡΟ" όπως ο ίδιος ο εναγόμενος το διαφημίζει, η χρήση μουσικής στο οποίο αποτελεί βασικό μοχλό προσέλκυσης πελατείας από την πλευρά του ενώ [Β] περαιτέρω, από κανένα στοιχείο δεν αποδεικνύεται ότι αυτός (ο εναγόμενος), είναι και μέλος της, καθόσον από την προσκομιζόμενη από πλευράς του από 3.3.2008 βεβαίωση, προκύπτει [και μόνο] ότι ο εναγόμενος έχει εγγραφεί, χωρίς και να προσδιορίζεται όμως και ο ακριβής χρόνος εγγραφής του [ώστε να μπορεί με ακρίβεια να διακριβωθεί εάν κατά τον κρίσιμο ως άνω χρόνο ο ίδιος ετύγχανε μέλος (και) της], στο Σύλλογο Καταστημάτων Ε. και Α. του Νομού Αχαΐας (.....), και όχι ως μέλος και στην, της οποίας απλώς στην ανωτέρω βεβαιώνεται ότι όχι ο ενάγων αλλά ο ανωτέρω σύλλογος [.....] αποτελεί μέλος, ήτοι και σε κάθε περίπτωση, ο υπό στοιχείο [Β] ισχυρισμός του εναγομένου τυγχάνει αλυσιτελώς προβαλλόμενος, καθόσον προβαλλόμενος αφορά μόνο επιχειρήσεις κυλικείων-οβελιστηρίων, εστιατορίων και καφέ μπαρ, ενώ η επιχείρηση του εναγομένου αποτελεί κατά τα ανωτέρω διαλαμβανόμενα κοσμικό κέντρο-εστιατόριο. Τέλος, αποδείχθηκε ότι για να είναι σε θέση οι ενάγοντες να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους για ανάλογη με τη χρήση διανομή των αμοιβών που εισπράττουν στους δικαιούχους που αντιπροσωπεύουν, ο εναγόμενος οφείλει να παραδώσει στους αντιδίκους του καταλόγους με τους τίτλους των μουσικών έργων που χρησιμοποιούσε για τα επίδικα έτη 2001-2004. Το αίτημα περί συνεχίσεως προσκομίσεως εκ μέρους του καθ' ου ανά μήνα καταλόγου με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί, αφού δεν αφορά την χρήση των ως άνω οικονομικών ετών, πρέπει ν' απορριφθεί ως ουσία αβάσιμο καθώς και το παρεπόμενο μέσο εκτελέσεως.

Επειδή κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή (ως βάσιμη και στην ουσία της κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό, ενώ νόμιμη συντρέχει περίπτωση να κηρυχθεί αυτή εν μέρει προσωρινώς εκτελεστή (άρθρα 907, 908 παρ. 1 ΚΠολΔ) όπως ορίζεται στο ίδιο διατακτικό. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων πρέπει να επιβληθούν σε βάρος του εναγομένου λόγω της ήττας του (άρθρα 175, 180, 191 παρ. 1 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.